

«На березі пустинних волн, стоял он дум
веліких полн!»¹⁾ А через два роки зробився
неграмотним! . . . Нема чого читать, а най-
гірше, що не розумієш того, що читаєш . . .
Ну й покинув, ну й забув.

Демид. Одначе в вас он чудова бібліо-
тека, а поговориш з вами, то думаєш, що
скінчили вищу школу.

Карпо. То вже як брати почали вчитись
у гімназії, так і я з їх поміччю почав наново
вчитись, і от за п'ятнацять літ мало-по-малу
зробився грамотним! . . . Стривайте, як же
це? Ви ж мені казали, що поїдете на вчитель-
ські курси.

Демид. Я і приїхав на курси.

Карпо. Де ж тут курси?

Демид. У вас. Я приїхав повчитись.

Іван. Хиба й ти вже грамоту забув?

Демид. Ха, ха, ха! Приїхав повчитись
хліборобству.

Карпо. Жартуєте?

Демид. Ні. Щиро кажу. Додумався до одної
ідеї . . . Бачите, учительовати в сільській школі
і не працювати біля землі — прямо таки гріх!
Подумайте: я щорічно п'ять місяців нічого не
роблю у школі. На вакаціях учителі, здебіль-

¹⁾ «На березі хвиль пустелі стояв він, повен висо-
ких думок»